

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 752: Hạnh Môn Của Bồ Tát

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 063)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Thời gian dài tốt bậc, bố thí lớn lao tốt cùng, hạnh nguyện kiên cố tốt bậc, đây là hạnh môn của Bồ Tát.】

Đây là hạnh Bồ Tát, chúng ta muốn học Bồ Tát thì phải học điều này, thân mạng mà còn có thể xả bỏ, thì còn có thứ gì không thể xả bỏ chứ? Phật dạy chúng ta như vậy, Nho gia của Trung Quốc tuy không được rõ ràng như thế, nhưng cũng dạy chúng ta xả thân, người thiện thế gian vốn chẳng hề xem trọng việc hưởng thụ của thân thể. Trong thiên “Khúc Lễ” của Nho gia có một câu “An an nhi năng thiên” (An an mà có thể sẵn sàng dời đổi), đây là điều Nho gia dạy cho chúng ta. Hai chữ “An”: Chữ “an” thứ nhất là tâm an, chữ “an” thứ hai là thân an. Bạn xem, thân tâm đều an lạc, như thế thật vô cùng vui sướng, vô cùng tự tại! Khi quốc gia, xã hội, đại chúng có lúc cần đến bạn, bạn có thể buông xả sự an ổn của thân tâm, vì quốc gia, vì xã hội mà phục vụ, ý nghĩa này cũng giống như vậy, là có thể xả bỏ. Đó gọi là xả mình vì người, hai chữ “an” này của Nho gia nói vô cùng cụ thể. Có một số người cuộc sống của bản thân rất thoải mái, họ chẳng chịu xả bỏ, chẳng chịu buông bỏ cuộc sống an lạc của chính mình để đi bôn ba, đi chịu chút cực khổ. Nho gia và Phật giáo đều là vì hết thảy chúng sanh, chẳng vì chính mình, cho nên đây là Đại giáo, người Trung Quốc chúng ta gọi là Thánh giáo, là lời giáo hối của bậc Thánh hiền, có thể xả thân vì người. Đây chính là hạnh Bồ Tát.